

1.

Vidovė, 1993 m.

Jau buvo tamsu. Spaudė šaltis. Devynios vakaro. Mortenas skuodė tolyn. Persmelktas siaubo, kaip dar niekad per dvylika savo gyvenimo metų. Užsitraukęs lietpalčio gobtuvą. Pro gerklę lipančia širdimi. Bėgo nejudamas maudžiančių kelių. Nejudamas tuoj sukniubiančio kūno. Bėgant vis stiprėjanti pūga gaubė jį tarsi jonvabalių spiečius. Bėgo pro pilkus palei greitkelį tarsi įtvirtinimai stūksančius gyvenamuosius Rosenhojaus blokus. Buvo pakeliui namo. Pakeliui, kol neparkrito ant slidaus it stiklas šaligatvio. Vėl atsikėlė. Nejudamas sumušimų. Bėgo paskutinės bloko laiptinės link. Nelėtindamas tempo, įveikė laiptus iki pat ketvirto aukšto, iš apačioje gyvenančio kaimyno griaudint „Metallicai“. Raktą jau laikė paruošęs. Atsirakino duris. Prieškambaris tvino nuo drabužių ir batų. Butas trenkė drėgme ir pigia žole. Kaip visada. Pro praviras svetainės duris matėsi ant sofos sėdintys įbroliai. Abu apsirėnę marškinėliais, su sportinėmis kelnėmis. Abu tuštino ant plytelėmis dekoruoto stalo pastatytą dėžę alaus.

– Sveikas, *lūzeri*, – šūktelėjo Patrikas, vyresnysis, ir liepė Morteniui eit į svetainę. Tačiau Mortenas nė nestabtelėjo. Perėjęs prieškambarį, užsirakino vonioje. Mėgino atgauti kvapą, bet grįždavo jis tik protarpiais. Atsistojęs prie nešvarios kriauklės, pažvelgė į save riebaluotame veidrodyje. Atvaizdas išgąsdino. Strazdanų jis neturėjo, bet dabar visas liesas veidas buvo išmargintas. Krauju. Pažvelgė į sukrešėjusį kraują ant rankų.

– *Lūzeri, atidaryk, po velniais!*

Smarkiai daužė į vonios duris. Atsukęs abu čiaupus, Mortenas ėmė plauti rankas nuo kraujo. Kito žmogaus kraujo.

– *Atidarai, arba išspardysiu šikną taip, kad maža nepasirodys.*

Užsipylė vandens ant galvos, bet kraujas tarsi nenorėjo nusiplauti. Nusiplėšęs lietpaltį, ėmė šluostytis rankas ir veidą sintetinė medžiaga. Apsižiūrėjo veidrodyje. Iš pusilgių, tamsių plaukų išsitraukė krešulį. Švarus. Maždaug. Lietpaltį paslėpė skalbinių krepšyje, perpildytame purvinių drabužių. Atrakino vonios duris.

Vidun įgriuvo septyniolikmetis įbrolis Patrikas. Nuo alaus ir hašišo apsiblaususiomis akimis. Tačiau Mortenui skirtas antausis apskaičiuotas tiksliai.

– Ką darei, liurbi? Kur buvai?

– Nieko, – atsakė Mortenas, susiėmęs už žando. Išsisukęs nuo Patriko, išėjo į prieškambarį. Patrikas nusekė iš paskos.

– Seniai visai pasiuto. Kai grįš, tavęs laukia žiauri pirtis.

– Kur jie? Kur Ivanas su mama? – sumurmėjo Mortenas, eidamas bendro berniukų kambario link.

– O kaip tau atrodo? Centro bare, aišku. Eik tu sau, kaip gausi.

Uždarydamas duris, Mortenas klausėsi Patriko krizenimo. Patrikas nusikopijavo jį iš naujojo televizijos serialo – „Byvis ir Tešlagalvis“.

Nusviedęs drabužius ant grindų, Mortenas palindo po antklode. Čia saugiai dvokė jo paties prakaitu, šiek tiek atsidadė purvinomis kojineėmis. Užsimerkęs pamėgino nuvyti šalin mintis, nuo kurių sprogo galva: mergaitė-lindynė-tamsa. Mergaitė-lindynė-tamsa. Mergaitė-lindynė-tamsa. Pravirko, ėmė melstis Dievui. Kalbėjo trumpas, glaustas maldeles. Melsdavosi retai, tik juodžiausiais laikotarpiais. Nors tai niekad negelbėdavo. Nei nuo antausių, nei nuo naktinių Ivano apsilankymų su „smalsiuoju piršteliu“.

– *Dievuli, pasirūpink, kad niekas apie tai nesužinotų, ką?*

Reikėjo, kad Dievas jį išklausytų ir atsakytų, tik šį vienintelį kartą. Tačiau Dievas, kaip įprasta Vakarų rajone, laikėsi tyliai.

2.

Vidovrė, 1993 m., prieš septynias valandas

Pro garsiakalbius skambant elektroniniam „Nintendo“ žaidimo garso takeliui, televizoriaus ekrane mirgėjo liepsnojančias pavadinimas „Street Fighter II“. Kova dėl gyvybės ir mirties virė tarp šviesiaplaukio amerikiečio karatė meistro KENO ir E. HONDOS, stipriausio Japonijos sumo imtynininko. Mortenas ir Kasperas iki dugno spaudė valdiklių mygtukus, net balo nykščiai. Berniukai stumdėsi, grumdami dėl ankštos vietos priešais televizoriaus ekraną. Visa galva už Kasperą aukštesnis Mortenas atstatė nunešiotu žaliu lietpalčiu apdengtus pečius.

– Slinkis, liurbi. Išsiskėtęs čia.

– Pats tu liurbis, – atsakė Kasperas ir suvaręs alkūnę Mortenui į pašoną atsikovojo prarastą centimetrą. Sukriokęs atgal į šnervę įtraukė ištįsusį snarglį.

Po minutės pasipylė spyriai iš posūkio, smūgiai iš apačios, lekiantys ugnies kamuoliai. Galiausiai viršų paėmė Kaspero figūra.

– Dabar tau šakės, – tarė Kasperas, pasiuntęs lemiamą smūgį iš apačios E. HONDAI. Šis sunkiai parkrito žemėn.

Kol KENAS ekrane berniukams rodė į „V“ raidę sudėtus pirštus, Kasperas pagiežingai kvatojo. Šviesiaplaukis, susivėlęs, vilkintis brangia raudona pūkine striuke, Kasperas Mortenui priminė KENA, jis staugia panoro įspirt jam į kiaušius.

Šaižus švilptelėjimas ir „Ei, jūs!“ po jo privertė berniukus atsigręžti.

Iš kito FONA elektronikos prekių parduotuvės galo atskuodė jos šeimininkas. Plonais ūsiukais, priekyje trumpai kirptais, o pakaušyje – ilgais išretėjusiais plaukais, jis atrodė lyg nusivaręs „Bundeslygos“ žaidėjas. Atsistojo priešais berniukus, įrėmęs rankas į šonus. Jam už nugaros švytėjo televizorių ekranai, kuriuose grupė „Cut'N'Move“ dainavo dainą „Peace, Love&Harmony“.

– Jums *karantinas*, – ištęstu Vakarų rajono dialektu tarė. – Visam gyvenimui.

– Dar vienas raundas, – atsakė Kasperas.

– Kad nematyčiau, – atšovė vadovas, išplėšęs valdiklį jam iš rankos. – Dar vienas, ir skambinsiu centro apsauginiui.

– Juokdarys. Ir ką jis padarys? – Mortenas iškėlė galvą.

Parduotuvės vadovas išsprogino akis, mėgindamas susigražinti autoritetą, kurio niekad neturėjo.

– Aha... arba policijai... lauk!

– Gaidys, mes gi nieko nepadarėm, – suniurnėjo Kasperas ir prisimerkė.

Savininkas šaltai juos nužiūrėjo, įsistebeilijo į striukių kišenes, kurios pūpsojo tarsi atsargas rinkusios voverės žandai.

– Ką pavogei? – pažvelgė į Morteną.

– Nieko, – Mortenas numetė valdiklį. Timptelėjo už rankovės Kasperą. – Varom, nēr čia ko veikt šitoj skylėj.

Už savininko sustojo keli pardavėjai, pamažu didindami mėlynų marškinių sieną.

– Ką pavogėt?

– Nieko, po velniais, – atsakė Kasperas, kaip įrodymą iš kišenės ištraukęs pirštines ir pusę pakelio „Matador Mix“ guminukų.

– Kad jūsų čia daugiau nematyčiau, ar aišku?

Išėję į Didžiąją aikštę tuščio prekybos centro viduryje, berniukai įsitaisė ant vieno iš laisvų suoliukų. Mortenas ėmė naikinti guminukus.

– Tai ką dabar, liurbi? – paklausė Kasperas.

– Ką aš žinau. Pats liurbis.

– Ką ten pavogei?

– Elementų.

– Kam?

Mortenas gūžtelėjo. Niekad nežinojo, kam panaudos pavogtus daiktus. Rūpėjo tik kuo daugiau prisigrūsti kišenes. Didžiąją dalį vis tiek išmesdavo, kad grįžus namo jo nesučiuptų.

– Ar nori pamatyti kai ką *didžiai* juokinga?

Morteno atsakymo nelaukė. Pašokęs nuėjo prie „Matas“ kosmetikos parduotuvės, kur prie įėjimo stovėjo mėlynas vaikiškas vežimėlis. Atleidęs stabdį, paslėpė vežimėlį už kampo.

Kai grįžo, Mortenas pasitiko jį nustebusiu žvilgsniu.

– Kokio velnio taip padarei?

– Pala.

Po kurio laiko iš parduotuvės skaičiuodama pinigus išėjo jauna moteris. Pakėlusį akis nuo piniginės, ji pamatė, kad vežimėlio nebėra, ir puolė į paniką. Išsižiojusi pirma metėsi į vieną pusę, tada į kitą, dairydamosi aplinkui. Galiausiai, pastebėjusi vežimėlį, nuskubėjo prie vaiko, norėdama įsitikinti, kad jam viskas gerai.

– Ar matei, kaip išsigando? Ką? Ar matei? – juokėsi Kasperas.

Mortenas gūžtelėjo. Tą akimirką pastebėjo plikąjį prekybos centro apsauginį, tiesiai jo link per Didžiąją aikštę artėjantį kartu su FONA vadovu.

– Šūdas, tas kiaulė viską išpliurpė.

Apsauginiui minant ant kulnų, berniukai nuskuodė ilgu, siauru koridoriumi, vedančiu prie pagrindinio prekybos centro įėjimo. Lauke prabėgo eiles dviračių stovų, pypsinčių automobilių lydimi kirto Vidovrės kelią. Tik jiems saugiai atsidūrus kitoje pusėje, Mortenas atsigrėžė – apsauginis vis dar stovėjo prie kelio, nusprendęs jų nebepersekioti. Abu parodė jam po vidurinį pirštą.

– Atkeršysim, reikia keršto, – Kasperas į kišenes įkišo sugniaužtus kumščius. – Didžiai didelio keršto!

3.

Mortenas atsirėmė į raudoną pašiūrę. Nužvelgė per Vidovrės Prestemosės rajoną nusidriekusią pievą su blokiniais namais abiejose pusėse ir toluomoje įsikūrusia jų mokykla. Perėjus drėgną pievą, guminiai berniukų batai permirko, kojų pirštai jautėsi tarsi ledo gabalėliai. Žaidimų aikštelėje už pašiūrės šūkavo žaidžiantys vaikai.

– Kada turi grįžt namo? – paklausė Kasperas, susigrūdęs burnon saują „gardžiujų lervų“.

– Pats sprendžiu.

– O aš maniau, tavo tėvas didžiai griežtas?

– Ivanas – mano patėvis. O tu kada?

Kasperas gūžtelėjo, susigrūdo dar saują.

– Viskas ramu. Senis išvažiavęs, – nusuko akis. – Bet tai eik tu sau, kaip tave padariau per „Street Fighter“.

– Eik tu, – Mortenas išsišiepė anyžių pilnais dantimis. – Buvo vienas-vienas. Jei būtume sužaidę lemiamą kovą, būčiau tave pribaižęs „barankos“ smūgiu, – užvožė Kasperui.

– Auč, avigalvi! – Kasperas stumtelėjo jį. – Čia rankinis smūgis, ne „barankos“, tu gal debilas?

– „Barankos“ smūgis irgi yra, jis daug stipresnis.

– Su pipirais, ane?

– Taip, po velniais.

Kasperas pakraipė galvą.

– Atsilikėlis. Parodyk, ką dar pavogei.

Mortenas ištuštino pilnas gėrybių kišenes – žvaigždinį atsuktuvą, kelis pakelius „Kirų kleckų“, pakelį „Jenka“ kramtomosios gumos, du „Raider“ šokoladukus, maišelį medinių skalbinių segtukų ir dešimt metrų skalbinių virvės, „Coca-Cola“ jo-jo, žiebtuvėlį, kelis ženklelius su įvairiais paveikslėliais, pakelį AA elementų ir skardinę geltonų purškiamų dažų.

– Ką veiksi su šituo šlamštu? – Kasperas paėmė Mortenui iš rankos skardinę su dažais.

Apsisukęs ėmė purkšti raudonas lentas. Netrukus ant sienos išryškėjo milžiniškas penis su sėklidėmis.

– Visai kaip centro apsauginio, – mestelėjo Mortenas.

Berniukai taip pratrūko juokais, kad Kasperas netyčia nuspaudė purškiklį ir pakilęs dažų debesis kliudė vieną Morteno rankovę.

– Atsargiai, nevykėli, – Mortenas susiėmė už rankovės, dažų užtiško ir ant vieno riešo.

– Tas skuduras dabar tik gražesnis, – įsilinksminęs atsakė Kasperas ir jau norėjo purkšti vėl.

Mortenas išspyrė skardinę jam iš rankos.

– Baik. Nenoriu prisivirt košės.

– Atsipalaiduok, – sušuko Kasperas ir pakėlė skardinę. Tada atsigrėžė į aptvertą žaidimų aikštelę. – Blemba, kaip rėkia, mažašikniai. Tik ir noris išmalt marmūzes.

Nuėjęs atsistojo visai šalia tinklinės tvoros. Prispaudęs lūpas prie drėgnos vielos, čiulpė šaltą plieninę tvorą, spoksodamas į bėgiojančius vaikus beveik vienodais kombinezonais.

Mortenas išpakavo vieną „Raider“ ir priėjo prie Kaspero.

– Taip apsirengę jie primena pingvinus, – pilna šokolado burna pasakė. Tada užsimetė lietpalčio gobtuvą ir priplojęs rankas prie šonų ėmė kryptuoti aplinkui.

– Na tu ir mažvaikis, – nusišaipė Kasperas.

Mortenas susigėdęs liovėsi, nusitraukė gobtuvą.

– Paršeliai. Kokie jau yra, tokie, – Kasperas pro tinklinės tvoros plyšį paleido seilių čiurkšlę. – Kvaili, bliaunantys, silpni. Ir dar šūdais trenkia.

– Ir šikna.

– Šikna ir šūdai – tas pats, – atsakė Kasperas. – Reiktų mums vieną gerai atitalžyt. Kad visi išsigastų. Tada išmokytų tvarkingai elgtis.

– Aha, arba kalt per sprandą „barankos“ smūgiu.

Kasperas atsigrėžė.

– Aš rimtai. Čia tau ne žaidimas. Sugaunam vieną šitų mažašiknių ir gerai sumalam.

Mortenas atpažino tą Kaspero žvilgsnį. Tamsa akyse, pasirodanti kaskart prieš krečiant šunybę. Mortenas atstatė krūtinę.

– Ir aš rimtai. Bet šita tvora didžiai aukšta, be to, ką darysim su auklyte?

Jis linktelėjo žaidimų aikštelės pusėn, kur pavargęs sūpynės stumčiojo megztą kepurę su bumbulu užsimaukšlinęs vyras.

Šukuodamas teritoriją už aikštelės, Kasperas akimis bėgiojo palei tvorą. Pasiėkęs kampa, mostelėjo Mortenui prieti. Šalia vieno iš stulpų apatinė tvoros dalis buvo atkibusi. Kasperas pritūpęs ją patraukė, tinklas šiek tiek pajudėjo, bet ne tiek, kad jie galėtų įlįsti vidun.

– Bybys! Šūdas!

– Kasam, – Mortenas, kišenėje suradęs atsuktuvą, ėmė kapoti žemę, atlaisvino kelis grumstus, kuriuos Kasperas nuėmė rankomis. Darbas berniukus tik pakurstė, jie kaip įmanydami stengėsi tarpą padidinti tiek, kad galėtų patys pro jį prašliaužti. Buvo beveik baigę, kai išgirdo auklėtoją kviečiant vaikus pavakarių.

Jie liovėsi kasę, atsirėmė į vielinį tinklą. Abu sukaito, prisisegė lietpalčius.

– Ar lauksim, kol grįš? – paklausė Mortenas.

– Ne, būtų visai šūdas, – atsakė Kasperas. – Turi dar gėrybių?

Mortenas pasirausė kišenėje, atidavė jam paskutinį „Raider“ batonėlį.

– Kiek valandų? Manai, jau baigės mokykla?

– Šiandien?

– O kada dar?

Mortenas truktelėjo pečiais. Kalbai pasisukus apie mokyklą, jo patarimo klausti buvo neverta. Kartais net suabejodavo, ar į penktą, ar į šeštą klasę eina. Gal dėl to, kad taip dažnai bėgdavo iš pamokų ar kad pakeitė tiek daug mokyklų, ar kad tiek daug kartų liko antrus metus, arba iš tikrųjų buvo toks kvailas, kaip visi sakė. Tikrai žinojo tik viena – sėdint čia ant žemės jam šlapo šikna, tad atsistojo.

– Ką *vėjkiat*? – pasigirdo balsas jiems už nugarų.

Berniukai atsisuko į mažytę, rožiniu lietpalčiu vilkinčią šviesiaplaukę mergaitę.

– Ką *vėjkiat*? – pakartojo, snargliams varvant per sukrešėjusią masę tarp nosies ir burnos.

Mortenas ją nužvelgė pasišlykštėjęs.

– Dink, maže!

Trimetė nustebusi išispoksojo į juos.

– Akys iškris, dink tiktai! – vėl pamėgino.

Kumštelėjęs Mortenui į pašonę, Kasperas jį nutildė. Pats nusišypsojo mergaitei.

– Labas, kuo tu vardu?

Mergaitė tik žiūrėjo į Kasperą, netardama nė žodžio.

– Pasakyk, koks tavo vardas?

– Ma-ri-ja, – pasigirdo laibas balselis.

– Ma-ri-ja. Ar nori saldainio? – ištiesė šokoladuką.

Marija vis dar nejudėjo, Kasperas kišenėje rado „gardžiujų lervų“ pakelį, ėmė traškinti.

– Turim daug saldumynų, nejuo nenori?

Marija šnirpštelėjo, lėtai artindamasi prie tvoros.

– Ką darai? – paklausė Mortenas Kaspero. – Kodėl atiduodi jai paskutinius mūsų saldumynus?

– Kad ją prisiviliočiau, – sušnabždėjo Kasperas, plačiai šypsodamasis Marijai.

Kai ji pamėgino per tinklą pasiekti šokoladuką, Kasperas tuoj pat jį patraukė.

– Ne. Jei nori saldumynų, turi ateiti čia. Juk supranti.

Kasperas pakėlė tvorą, pasikvietė Morteną, kad padėtų palaikyti.

– Paskubėk, jei nori saldainių. Greičiau.

Pasilenkusi Marija prisispaudė pro siaurą jų iškastą praėjimą. Jai išlindus, lietpaltis buvo apkibęs purvu. Kasperas nusišypsojo Mortenui.

– Dabar ji primena paršelį.

Mortenas negalėjo nustoti juokęsis.

Marija ištiesė ranką ir Kasperas, atlaužęs gabalėlį „Raider“, padavė jai.

– Imk, paršeli.

Mortenas apsidairė, ar yra kas netoliese, bet tiek pieva, tiek žaidimų aikštelė atrodė visiškai tuščia.

– Ką darom?

– Paslėpsim ją.
– Kam? Gal geriau dingstam, kol niekas neatėjo?
– Paslėpti smagiau. Paslėpti daug, daug smagiau. Suaugusieji apsi-
tries iš baimės, – Kaspero akyse vėl šmėstelėjo tamsa.

Mortenui patiko mintis priversti suaugusiuosius apsitriesti. Beveik
tai įsivaizdavo, nors ir žinojo, kad Kasperas kalba ne tiesiogine prasme.

Kasperas paėmė Marijai už mažos rankutės.

– Eikš, parodysim tau kai ką didžiai juokinga.

Mergaitė-Lindynė-Tamsa.

4.

Kristianshaunas, dabartis

Ant Kristianshauno kanale tankiai prišvartuotų laivų sunkiai krito po-
piečio lietus. Iš senajame „Grand Banks“ traleryje įrengtos krosnelės
plona srovele į liūdną kovo dangų silpnai kilo balti dūmai. Kajutėje
sėdėjo Raunas su Robertu Nielsenu, „Roberto Nielseno automobilių“
direktoriumi ir savininku. Išimtinu „Citroën“ ir „Hyundai“ prekiauto-
ju, su būstine Amageryje. Robertas buvo galingo stoto vyras, ankštoje
kajutėje atrodė nenatūraliai didelis, kaip Guliveris liliputų šalyje, tik
be geraširdiškos Guliverio išvaizdos. Apsivilkęs įmonės marškiniais
su savo vardu ant vieno apykaklės atvarto ir automobilių markių, ku-
riomis prekiaavo, pavadinimais ant kito. Robertas kandžiojo sugniauž-
tą kumštį, tuščiai spoksodamas į jam atsukto nešiojamojo kompiute-
rio ekraną. Raunas spaudinėjo tarpo klavišą, rodydamas savo darytas
nuotraukas, plaukiančias ekranu tarsi pulkas žuvų. Nupaveiksluota
apleistoje vietoje Amagerio Felede Roberto žmona Bentė, susikibusi už
rankų su meilužiu ėjo palei pamiškę, sėdosi ant užpakalinės automobi-
lio sėdynės, užsiėmė seksu. Daug sekso. Robertas prisimerkė, prisislin-
ko arčiau, kad geriau matytų neryškius vaizdus. Iš panašių nutikimų
jau pasimokęs Raunas suėmė kompiuterį, kad galėtų greitai jį saugiai
paslėpti, jei klientas sugalvotų išsiliesti.

– Gal jau užteks?

Robertas neatsakė.

– Gal jau užteks, galėsit visą medžiagą peržiūrėt namie?

– Ne, ne, pažiūrime iki galo, – pro sugniaužtą kumštį iškošė Ro-
bertas.

Raunas tęsė, lietui ant stogo mušant lėtą maršą. Nuotraukų serijai
pasibaigus, Robertas atsilošė ant sofos, bejėgiškai spoksodamas prieš
save. Praėjo nemažai laiko, kol vėl kažką pasakė:

– Iš visų mūsų mašinų ji pasiėmė „Berlingo“. Iš viso mūsų auto-
mobilių parko, kuriame yra daugiau nei 100 automobilių, ji pasirinko
dulkintis su juo „Berlinge“. Galėjo pasiimti „Picasso“, C4-ą arba

sedaną, didįjį penketuką, bet ne, ji pasirinko būtent „Berlingą“, – pa-traukė pečiais. – Na, bet ten, žinoma, labai daug vietos ant užpaka-linės sėdynės.

– Robertai, puikiai suprantu, kaip sunku turėtų būti tai pamačius. Kaip tik dėl to prieš pradėdamas tyrimą jus įspėjau. Kartais geriau tie-siog palikti viską ramybėje...

Vis dar šokiruotas, Robertas tik mostelėjo ranka.

– Viskas gerai. Man viskas gerai. Kaip sako, verčiau jau savo aki-mis pamatyt. Gražios nuotraukos, labai profesionaliai atlikta, kokį fo-toaparata naudojat?

Raunas gūžtelėjo.

– Kažkokį „Canon“, su priartinimu.

– Čia Felede daryta, ar ne? Žinau tą vietą, labai rami, na, bet turbūt ji ją ir pasirinko tam, kad...

Jis giliai įkvėpė, kad nepradėtų verkti. Nepavyko, jis sukūkčiojo, apvaliais skruostais pabiro ašaros.

– Po velnių, kaip ji šitaip galėjo?

Raunas taktiškai uždare nešiojamąjį kompiuterį.

– Per Velykas kartu su vaikais ir mano mama ketinome važiuoti į Harčą. Ką jiems man dabar, po šimts, pasakyt? Viskas sugadinta, vis-kas, sugadinta. Sugadinta.

– Aha, mėšlas, – pritarė Raunas. Geriausia, ką sugalvojo pasakyti. Ši darbo dalis jam sekėsi prasčiausiai.

Robertas trenkė kumščiais į nedidelį kavos staliuką, išliedamas vandenį iš stiklinės.

– Velnio nešta kekšė. Prakeikta, sušikta kekšė. Mėšlo krūva. Ar ži-nai, kiek jau laiko mes nesimylėjom?

Raunas papurtė galvą tikėdamasis, kad Robertas susilaikys, nepa-teikęs daugiau informacijos.

– Aštuonis mėnesius. Aštuonis mėnesius kompaniją palaikė tik penki mano pirštai, – gestikuliuodamas pakratė sugniaužtą ranką. – O ji krušas man pašonėj, – pakraipęs galvą nusišluostė skruostus. – Kaip ji su juo susitiko? Iš kur ji pažįsta?

– Neįsivaizduoju. Sekiau ją tik nuo ketvirtadienio. Lyg pats minė-jot, kad ji daug laiko praleidžia internete?

– Švelniai pasakyta, po velnių. Nuolat sukūšusi snukį į savo „iPho-ne“. Kai tik paklausdavau, ką veikia, vis tas pats atsakymas: *Aš feeeei-s-buke*, – šaipydamasis kvyktelejo.

– Gal jie ten ir susipažino, arba kokiam interneto portale? Gal ji buvo užsiregistravus pažinčių svetainėj?

– Pažinčių svetainėj? Įdėjusi skelbimą? Tiesiog atvirai jų ieškojo? Ieškojo, su kuo pasipist? Ar tą norit pasakyt?

Raunas truktelėjo pečiais.

– Kaip jau sakiau, nežinau, bet tokia galimybė yra. Taip pat gali būti, kad su juo susipažino jūsų parduotuvėje. Ar čia tikrai ne vienas jūsų pavaldinių?

– Ne, ne, tikrai ne ten, – jis papurtė galvą. – Ji neišdrįstų, po galais... Šūdas, – staiga pasakė, vėl sugniaužęs kumščius. – Ką aš savo darbuo-tojams pasakysiu? Jie gi iš juoko sprogs.

Vėl trenkė per stalą, šįkart stiklinė apvirto, ant grindų pasipylė vanduo.

– Robertai! Privalot nusiramint, – Raunas pakilo ieškoti šluostės virtuvėje. – Važiuokit namo ir su ja pasikalbėkit, negalvokit, ką kiti apie tai pamanys...

– Pasikalbėt? – jo balsas buvo kupinas paniekos. – Jūs gal dar ir sutuoktinių terapeutas? Privatus detektyvas *ir* sutuoktinių terapeutas, ane?

Užuot atsakęs, Raunas nušluostė vandenį.

– Jei laive turėčiau ko išgert, mielai pasiūlyčiau jums viską nuplaut. Bet neturiu, tad teks tvarkytis blaivia galva. Užjaučiu, nuoširdžiai, si-tuacija tikrai šūdina, dėl to abejonių nėra, – jis įmetė šluostę į kriauklę.

– Ačiū, Raunai. Gražu iš jūsų pusės. Atsiprašau, elgiuos kaip pra-keiktas galvijais.

– Nesirūpinkit.

Raunas ištraukė iš kompiuterio atminties raktą ir pasiėmė iš anks-čiau paruoštą voką. Laikas Robertą spirit lauk.

– Aš ir pats kaltas... Nusipelniau to. Tik pažiūrėkit į mane: storas, bjaurus, – Robertas smarkiai sužnybė sau šoną. – Kas gi jai iš tokio nevykėlio? – vėl pravirko. Tai suerzino seną Rauno buldogą Miofę ir tas nepatenkintas ėmė urgzti iš savo guolio.

– Robertai, niekas nenusipelno tokios išdavystės, jūs taip pat.
 – Su manimi ne visada lengva. Aš temperamentingas, suprantat?
 Visus iš proto dėl to varau.
 – Esat sau per griežtas. Atrodot geras žmogus.
 Robertas sušniurkščiojo, išorine delno puse nusivalė nosį.
 – Ar jis jums gražus?
 Raunas pakėlė akis nuo voko, kurį laikė rankoje.
 – Kas toks?
 – Tas, su kuriuo ji dulkinasi. Ar jis jums patrauklus?
 – Neturiu nuomonės.
 – Na, ne, bet ar, jūsų manymu, jis toks, kurio trokšta visos moterys? Toks tikras „mačo“?
 – Aš tikrai ne iš tų, kurie žinotų, ko nori moterys.
 – Parodykit man dar kartą nuotraukas.
 Raunas ištiesė jam voką su atminties raktu.
 – Jei norit užsiimt savigaila, tai galit daryt namie, Robertai.
 Robertas sunėrė rankas ant krūtinės.
 – Koks jo vardas? Koks to paršo vardas?
 – Denis Nilsenas. Visa informacija ataskaitoje, kurią jums parengiau, – pamosavo voku, bet Robertas nė neketino imti.
 – O jo adresas, ar ir tą išsiaiškintot?
 – Tai buvo lengviausia dalis, bet tik nepridarykit kvailysčių. Verčiau pasikalbėkit su žmona.
 – Ir vėl prabilo sutuoktinių terapeutas, – šniurkštelėjo Robertas. – Sutvarkysiu tą kiaulę taip, kad ligoninėje atsidurs. Kiekvieną kaulelį jo ištvirkusiam kūne sulaužysiu.
 Raunas numetė voką ant stalo.
 – Robertai, liaukitės. Ne tik kvaila mintis, bet dar ir baudžiama kalėjimu. Su visa pagarba nemanau, kad jis iš tų, su kuriais jums verta prasidėti. Viskas gali atsisukti ir prieš jus.
 Robertas linktelėjo.
 – Suprantu, ką norit pasakyt. Iki šiol nieko nesu sumušęs.
 – Na, ir gerai. Geriau saugiai grįžkit namo, – Raunas pasijuto kaip baro savininkas, atėjus laikui užsidaryti mėginantis kuo skubiau išprašyti paskutinius lankytojus.

– O jūs?
 – O ką aš?
 – Jūs atrodot geros formos, turbūt žinot, kaip kumščiais svaidytis. Pasakojot anksčiau dirbęs policijoje.
 – Tai viena iš priežasčių, kodėl nesiruošiu dėl jūsų pažeidinėti įstatymų.
 – Už gerą kainą.
 – Kainą nurodysiu sąskaitoje, kurią gausite už sekimą ir nuotraukas.
 – Ką vairuojat? Kokį automobilį?
 – Džipą, krantinėje stovi, – Raunas linktelėjo sausumos pusėn.
 Robertas pasižiūrėjo į juodą automobilį keturiais varomaisiais ratais.
 – Šitą seną trantą? Jei tik jį sutvarkysit, duosiu jums kaktusą.
 – Iš manęs nekoks sodininkas.
 Robertas papurtė galvą.
 – „Citroën Cactus“, 1,8 variklis, nuvažiavęs tik 25 000 km, tamsiai žalias, bus jūsų, jei tik išsiųsit jį ligoninėn.
 – Na, dabar jau švaistot mūsų abiejų laiką, Robertai. Ir jei išgirsiu, kad savo nusivylimą išliejot ant jo, žmonos, vaikų ar šuns, sulauksit rimtų pasekmių. Važiuokit namo, pagulėkit vonioj arba eikit prisigert iki žemės graibymo, ar ką tik dar sugalvosit.
 – Ar ir vėl sutuoktinių terapeutas prabilo?
 – Ne, bet jei norit nemokamo patarimo iš žmogaus, kuris šitą scenarijų matė jau daug, daug kartų...
 – Ir koks gi tas patarimas?
 – Būkit vyras, – jis stumtelėjo Robertą į krūtinę. – Nusišluostykit ašaras ir pagalvokit apie vaikus. Kad ir ką nuspręstumėt, jiems vis tiek reikia tėvo. Jūs esat jų herojus, vienas iš gerųjų. Toks ir likit.
 Atrodė, kad žodžiai galiausiai jį pasiekė, Robertas palinkėjo didele, apvalia galva.
 – Einu jau...
 Nurimęs įsikišo voką į švarko kišenę ir išsispraudė iš sofos.
 – O jūs pats vedęs? Turit vaikų?
 – Turiu jį, – Raunas linktelėjo besiraukančio Mifės pusėn. – Man per akis.

Raunas, mėgindamas atgauti kvapą po bėgiojimo, nuo krantinės nušoko ant vairinės. Nusimetęs gobtuvą, nusausino prakaitą nuo kaktos. Jį tuoj pat džiaugsmingai pasitiko Miofė.

– Kitąkart bėgsi kartu, – sustenėjo Raunas. – Net jei teks tave tempti. Šuo, tarsi supratęs, suprunksė ir pasitraukė į kajutę.

Raunas gurkštelėjo iš gertuvės. Išrašytas iš Karališkosios ligoninės, per pastaruosius metus stengėsi kasdien nubėgti penkis kilometrus. Iš esmės pavyko. Nežinia, kas labiau padėjo, ar sportas, ar vaistai, bet kepenų fermentų kiekis pamažu normalizavosi, jis liovėsi vaikščioti į patikras ligoninėje. Per paskutinį apsilankymą jį priėmęs jaunas gydytojas pasakė, kad *suvarytų* kepenų likučiai, kol Raunas vengs alkoholio, turėtų dar ilgai laikyti.

Patikrinęs telefoną rado dvi žinutes nuo potencialių klientų. Jo finansinė situacija dar niekad nebuvo tokia gera. Spaudoje pasirodė pozityvūs atsiliepimai apie kelias daugiau ar mažiau atsitiktinai gautas ir išspręstas bylas pasirodė puiki reklama. Per biuro egzistavimo pusmetį jau ištyrė 21 bylą, vidutiniškai 3,5 bylos per mėnesį. Kadangi už vieną gaudavo maždaug 15 000 kronų, uždirbdavo daug daugiau nei policijoje. Galiausiai neištikimybių tyrimas daug ramesnis nei daugelis specialiųjų operacijų prieš baikerius ir narkotikų pasaulio nusikaltėlius, kuriose jam tekdavo dalyvauti. Be gėdingosios dalies, kai reikėdavo filmuoti seksu užsiimančius žmones, darbas buvo gan paprastas.

Išėjęs į kajutę, Raunas ėmė ruošti pusryčius sau ir Miofei. Kai po kiek laiko patiekė centimetro storio kubeliais supjaustytą paštetą, Miofė, aplaižęs viršutinį sluoksnį, priekaištingai pasižiūrėjo į Rauną.

– Tavo mėgstamiausias, ėsk tik.

Apsisukęs Miofė nudūlino į savo guolį, atsigulė atsukęs Raunui nugarą.

– Po velnių, juk tai tavo labui, – Raunas pakraipė galvą šuns pusėn.

Kas antrą dieną mėgindavo mėsininko P. E. Larseno paštetą pakeisti subproduktu iš „SuperBrugsen“, bet iki šiol Miofė kaskart suosdavė klastą. Tik laimė, kad šis epizodiškas bado streikas darė gerą įtaką milžiniškam Miofės pilvui. Tačiau iki reikšmingų pokyčių dar laukė ilgas kelias.

Raunas pasiėmė savo sumuštinį, išėjo į vairinę, iš kurios matėsi tyliai lietaus migloje tyvuliuojantis kanalas. Susikūrė gerą gyvenimą, jį kamuojančios bėdos buvo prabangos bėdos. Kitaip nei tamsos pilnas senasis jo gyvenimas. Netrukus vėl galėtų išplaukti į jūrą. Neištikimi žmonės leido nusipirkti pakaitinį variklį, originalų 140 AK „Ford Lehman“, kurį jam suveikė Stenlis, vietinis variklių specialistas. Kai tik Stenlis turės laisvo laiko, užsuks jo įmontuoti. Puiki būtų vasara, į valias prisiplaukietų po Zundą. O gal net toliau, jei darbas leistų. Tą akimirką suzvimbė mobilusis, Raunas atsiliepė. Skambino Mikelis, senas jo kolega iš specialiųjų pajėgų.

– Šimtas metų, po velniais, – pasisveikino Raunas.

– Net gėda, – skambia Šiaurės Jutlandijos tarme atsakė Mikelis. – Ar žinai, kokia rytoj diena?

– Tavo gimtadienis? – Raunas pajuto, kaip per tuos nuo paskutinio susitikimo prabėgusius metus pasiilgo Mikelio.

– Ne, nors jausmas kaip per gimtadienį. Rytoj skelbia nuosprendį Kaminskiui.

– Sveikinu, – Raunas atsirėmė į planšyrą. – Išivaizduoju, kaip tau tai svarbu.

– Gal labiau keista. Bet taip, žmonės nuovadoje trina rankas.

– Skaičiau, kad tave paaukštino.

– Aha, į nužudymų skyrių. Kriminalinės policijos inspektoriaus pavaduotojas.

– Šaunuolis. Nusipelnei to.

– Ačiū.

Raunas atsikando sumuštinio.

– Tai tapai vienu iš alfa patinų, – pilna burna tarė.

– Jei atvirai, labiau jaučiuos balta varna. Čia viskas kitaip.

– Jiems pasisekė gauti tokį, kaip tu.

– Pažiūrėsim, – Mikelio balsas skambėjo liūdnoškai.

Kirų džiaugsmui Raunas išmetė maisto likučius į kanalą. Teko sutikti su Miofe, dėl šio subprodukto tikrai liežuvio neprarysi.

– Ar be to, kad jau pats laikas pasimatyt, dar dėl ko nors skambini?

– Pagalvojau, gal galėčiau tave rytoj prisiviliot į miesto teismą.

– Paspoksot į Kaminskį? Ne, ačiū.

– Na, man atrodė... noriu pasakyt, dėl... – Mikelis akivaizdžiai vengė ištarti tuos žodžius, tad Raunas jam pagelbėjo.

– Nori pasakyt, dėl Evos bylos?

– Taip, na, aš nenoriu krapštyt senų žaizdų, bet...

– Aš jau su tuo susitaikiau, suvokiau, kad viskas liks neišaiškinta, –

Raunas nupėdino į kajutę.

– Nepanašu į tave.

– Toks mano naujasis aš, – Raunas tyliai susijuokė. – Ir pats savęs veidrodyje neatpažįstu.

– Na, kaip jau sakiau, nenoriu mint ant žaizdos... būtų tiesiog smagu, jei ateitum, dėl senų laikų.

– Koks tu sentimentalus.

Kitame ragelio gale pasigirdo atodūsis.

– Vis dar matau prieš akis jo veidą.

– Kieno veidą?

– Eriko, to policininko, kurį man matant iš arti nušovė Kaminskis.

Jis neišnyksta.

– Nesąmonė, – Raunas skiaute popierinio rankšluosčio nusišluostė lūpas, pro šoninį langą pažvelgė į kanalą.

Jie su Mikeliu buvo tarsi du į tėvynę grįžę karo veteranai. Matę per daug blogio, perbridę pernelyg daug šūdo, kad bent vienam jų kada nors pavyktų pabėgti nuo praeities.

– Kada rytoj?

6.

Vėlyvą ketvirtadienio naktį Gotų gatvė knibždėjo nuo pasilinksmini nusiteikusio jaunimo, švenčiančio eilinį mažąjį savaitgalį. Prie barų besibūriuojantys lankytojai spinduliavo gera nuotaika.

– Ne-e-e, Ene, dar neik namo, – nuo girtumo net šniurkščiodama maldavo Linė.

– Man rytoj į darbą, – leisdamasi laiptais priešais „Minibarą“, atsakė Enė.

– Visoms mums rytoj į darbą, – tarė Kamila, sekanti joms iš paskos. – Bet kaip nori.

Trys merginos spaudėsi aplink eilę prie įėjimo. Keli neblogai įkaušę jaunuoliai pažėrė Kamilai komplimentų. Prie dėmesio pripratusi Kamila praėjo pro vaikus taisydama storus, šviesius plaukus, apdovanodama juos subtilia raudonų tarsi kraujas lūpų šypsena.

Enė užsisagstė pūkinę striukę ir užsimetė rankinės, kurią tą vakarą pasiskolino iš Linės, petnešą.

– Dar vieną mažulytį kokteiliuką, *pleeeeeease*, nagi, brangioji, – Linė įsisiurbė Enei į lūpas.

– Na ir prilakei, – Enė delnu nusivalė lūpas. – Einu namo.

Nekoks vakaras, graužėsi Enė atsisveikindama. O juk išėjimo į miestą su Line, geriausia drauge nuo mokyklos laikų, taip laukė. Viskas prasidėjo smagiai, pas Linę, ji buvo nupirkusi sušių ir vyno. Tačiau prisijungus Kamilai, Linės bendradarbei iš „Magasin“, Enė tuoj pat pasijuto nuošaly. Kad ir kaip stengėsi dalyvauti pokalbiuose, galų gale pasidarė sudėtinga, nes kalbos sukosi vien apie jai niekad negirdėtus prekinius drabužių ženklus, jai nežinomas vietas ir, dievaži, apie netikras krūtis, injekcijas į lūpas, kosmetines operacijas. Pastarąja tema šnekėta tiek daug, kad Enė galiausiai pasijuto lyg bendraudama su Linse Kesler. Po velniais, joms gi tik 27. WTF?

– Nagi, Ene, *pažadėjom* susitikti su Lemiu ir jo draugu.

– Šįkart pasuosiu.

Lemis buvo Kamilos draugas, su juo susipažino per „Tinder“, o pas Linę Kamila privertė jas žiūrėti į Lemio profilio nuotrauką ir į jo presą, primenantį skalbimo lentą.

– Nagi. Kamila sako, kad jie žiauriai linksmi.

Enė ir pati kartais naudodavosi „Tinder“, bet niekad neišdrįso nueiti su kuo nors susitikti. Ji pažvelgė į dūmus pro papūstas lūpas pučiančią Kamilą, kuri buvo tiesiog sulindusi į telefoną.

– Kam tau tos „Restylane“ injekcijos, apie kurias tiek daug kalbėjo Kamila?

– Čia dabar? – Linė pakėlė į Enę nustebusias akis.

Enė gūžtelėjo.

– Tu ir taip labai graži.

– Juk tai tik kalbos, eikš, Ene, – Linė nusijuokė ir ją apsikabino. – Tu esi pati mieliausia draugė, ar žinai?

Enė pajuto, kaip susijaudino.

– Jei jūs, lesbės, jau baigėt, gal galim eit į „The Duke“? Parašiau durininkui, bet jei nenorim stovėt eilėj, turim eit dabar.

Pilnutėlėje diskotekoje skambėjo grupės „Aqua“ daina „My Oh My“ – spalvoti apskritimai ir milžiniškas virš šokių aikštelės pakabin-tas veidrodinis rutulys nekėlė abejonių, kad čia ši vakarą karaliauja dešimto dešimtmečio dvasia. Kuo toliau, tuo geriau. Išgėrusi dar daugiau, Enė beveik nebesijautė nuošaly. Kartu su Line prašoko per visus senus šlagerius. Suskambėjus „Boombastic“, įsibrovė plaukus į arklio uodegą susirišęs vaikinai ir ėmė ją šokdinti. Enė sušoko dar kelias dainas su vaikinu, vardu Stefanai. Jis dvokė garstyčiomis ir kepintais svogūnais, tarsi ką tik nuėjęs nuo dešrainių furgono Gotų gatvėje. Tai jam papildomų taškų nepridėjo. Galiausiai Stefanai paklausė, ar ji nenorinti nueiti kur kitur? Ji mandagiai atsisakė, bet apsikeitė su juo telefono numeriais.

Po kelių valandų, apie pusę trijų, grįžusi iš tualetu Enė neberado nei Kamilos, nei Linės. Nustebo, kad Linė neatsisveikino, ir iškart dėl jos susirūpino. Skubiai apėjo tuštėjančią diskoteką rašydama žinutes, bet Linė neatsakė. Jau buvo bepasiduodanti, kai galiausiai rado Linę, įsisiurbusią Lemio draugui Andreasui į lūpas.

– Line, gal metamės taksi? – paklausė Enė. – Ką, Line?

Linė akimirksniu atsiplėšė.

– Aš čia dar šiek tiek pabūsiu, brangioji. Pakalbėsime rytoj?

Paskubomis apsikabinusi draugę, Enė viena išėjo striukės į drabužinę.

Gotų gatvėje žmonės stumdėsi gaudydami pro šalį važiuojančius laisvus taksi automobilius. Enė tuoj pat pasidavė ir nusprendė išbandyti laimę paėjusi kiek toliau gatve. Tačiau prie sankryžos pastebėjo priešais piceriją stovintį didelį būrį vaikinų. Neturėjo noro pro juos eiti, tad pasuko į Žaliąją gatvę. Apsvaigus nuo tiek alkoholio, jai patiko pasivaikščioti po centrą. Verčiau pamėgins sugauti taksi netoli Vakarų uosto, o jei nepasiseks ir ten, nuo Rotušės aikštės važiuoja naktinis autobusas. Jis privežtų beveik iki pat namų Vigerslevo alėjoje.

Pasijutusi alkana, ėmė dairytis, kas dar dirbtų. Prancūziškas dešrainis ar gabalėlis picos padarytų stebuklus ir neabejotinai sušvelnintų blogiausias rytojaus pagirias. Ji priėjo Myžamiesčių*, ten pardavinėjo pasakiškai skanias picas. Tik neprisiminė, kurioje tiksliai gatvėje. Studijų ir Larsbjornseno skersgatvių sandūroje pamatė šviesą vienoje iš parduotuvių, kur ir turėjo būti įsikūrusi picerija. Pasileido tyčia gatve. Kiek toliau šalia krovinių furgono stovėjo medkirčio marškiniais apsivilkęs vyras su dideliu glėbiu rytinių laikraščių.

– Ar nepadėtumėt? – barzdotas vyras nusišypsojo. – Šiek tiek įstri-gau, – pakėlęs ryšulį laikraščių laikančią ranką, parodė sugipsuotą dilbį.

– Žinoma, kuo galiu padėt?

– Jei palaikytumėt šitą krūvą, kol surasiu raktelį, išgelbėtumėt, – mirktelėjo.

Draugiškos akys, pagalvojo Enė.

– Okei.

Vyras įdėjo laikraščius jai į glėbį, o sveiką ranką pasitapšnojo kišenės, ieškodamas raktelio. Neradęs kilstelėjo kepurę su snapeliu ir prispaudė veidą prie šoninio lango.

– Oi, – apsuko kepurę taip, kad snapelis atsidūrė ties sprandu. – Koks aš begalvis, raktas tai užvedimo spynelėj.

* Myžamiesčiu (dan. Pisserenden) liaudiškai vadinamas Kopenhagos centras. Pava-dinimas atsirado dar XX a. pradžioje nuo namuose laikomų galvijų (dažniausiai karvių ir jaučių) skleidžiamos smarvės. (Čia ir toliau – vert. past.)

Jis pakraipė galvą.
– Ar užsirakinot?
– Panašu. Nebent šoninės durelės atidarytos. Gal pamėgintumėt?
Enė pasisuko ir patraukė rankeną. Durys tuoj pat plačiai atsilapo-
jo, ji pažvelgė tamson.
– O tai kaip jūs...

Daugiau pasakyti nespėjo, nes vyras sugipsuotą ranka vožė jai į galvą. Nuo stipraus smūgio pakirto kojas, laikraščiai ir rankinė nukrito ant žemės. Nustumta atsidūrė krovinių skyriuje ant grindų. Durys užsitrenkė, ji liko juodoje kaip derva tamsoje. Juto iš atviros žaizdos smilkinyje bėgantį kraują. Pamėgino atsistoti, bet kojos neklausė.

– Padėkit, – prislopintu balsu sudejavo, ropodama durelių link.

Tamsoje apgraibomis ėmė ieškoti rankenos, bet juto tik ant sienų išklijuotą minkštą medžiagą. Išgirdo, kaip užsitrenkia priekinės durys, užsiveda motoras. Beviltiškai puolė raustis kišenėse mobiliojo, bet prisiminė, kad tas rankinėje. Rankos ieškomamos slydo čiuziniu, kol dingtelėjo, kad rankinė iškrito lauke. Automobilis pajudėjo, lubose užsidegė silpna lemputė. Pro viršuje įtaisytą garsiakalbį užgrojo „Metallicos“ „Enter Sandman“. Išsigandusi Enė apsidairė ankštame багаžo skyriuje, nuo grindų iki lubų išklijuotame guminiiais čiuziniais.

Priešais žvangėdamos karojo keturios geležinės grandinės, o po jomis ant čiuzinio spindėjo sukrešėjusio kraujo dėmė. Ji ėmė klykti, rankomis daužydama furgono šoną. Tačiau pagalbos šauksmas, sumišęs su vis garsėjančia roko muzika, susigėrė į storą apmušalą.

7.

Priešais Naujojoje aikštėje esantį teismo pastatą buvo pilna policijos, ginkluoti pareigūnai budėjo tirštoje ryto migloje. Praėjęs policiją, Raunas atsistojo į eilę prie saugumo patikros. Neaišku, ar apsaugos darbuotojų dėmesį patraukė ilga barzda, ar nudrengta odinė striukė, tačiau net perėjus metalo detektorių ir peršvietus striukę vis tiek nuspręsta jį dar apieškoti rankomis.

– Raunai! – sušuko kažkas minioje priešais duris į pirmąją teismo salę.

Raunas apsilviko striukę ir nuėjo Mikelio link.

– Smagu tave matyt, – Raunas jį apsikabino.

– Gerai atrodai, – nužvelgė jį Mikelis, – kilnot pradėjai?

– Tik bėgioju ir valgau avižinę košę, – atsakė.

O štai pats Mikelis nuo paskutinio jų pasimatymo priaugo svorio. Mažiausiai dešimt kilogramų, ir visi sukritę ant pilvo tarsi bulvių maišas.

– Gerai jautiesi, dėl visko? – paklausė Raunas jiems einant pro duris.

– Taip, taip, viskas puikiai, – nukirto Mikelis lyg nenorėtų prie kolegų atskleisti tikrųjų jausmų. – Nežinau, kas man ten vakar užėjo.

Nusekė paskui žmonių srautą, jie atsisdėjo pilnoje teismo salėje, vienoje iš paskutinių klausytojų eilių. Tarp susirinkusių pareigūnų vienoje pusėje ir Kaminskio sėbrų – kitoje, tarsi tarp dviejų chuliganų gaujų tvyrojo pagiežinga nuotaika, šalys tik ir laukė progos kibti viena kitai į atlapus.

– Toks įspūdis, kad pusė visų policijos pajėgų pasiėmė laisvadienį pasižiūrėti Kaminskio nuosprendžio, – tarė Raunas.

Mikelis linktelėjo.

– Visi tikisi, kad jis užims senąją Palės Siorenseno celę, o raktus nuo jos išmes.

Raunas ne itin apsidžiaugė, tarp susirinkusių pareigūnų išvydęs kelis buvusius kolegas. Pastebėjo, kaip Braskas, buvęs jo viršininkas Centrinėje nuovadoje, persimetė keliais žodžiais su savo protežė, Denisu